



סוכו  
להודות  
סגני רבינו  
אליעזר פאפו  
זע"א, מח"ס  
"פלא יועץ"  
ועוד

# אורות פלא

מתורתו של רבינו אליעזר פאפו זי"ע, מח"ס "פלא יועץ"  
לקט דרושים ומאמרי מוסר, שנלקטו מתוך ספריו

## פרשת תצוה תשפ"ג

ולדבר מצוה כדי לקנות חלק מערת המכפלה מעשו הרשע עשה קרי גדול כסף וזהב שהביא מבית לכן ונתן לו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שמות רבה לא יז) על פסוק (בראשית נ ה) "בקרבי אשר כריתי לי". והנה אחד משבע שמות שנקרא בו היצר הרע הוא אכן (סוכה נב).  
וזה אמרו "מעשה הרש" חכם להרע הוא "אכן", היצר הרע, אשר הוא מפתה לדבר עברה ועניני עולם הזה "פתוחי" - פתוח ופתח ידו, ולדבר מצוה "חותר" - חתומה נתנה (גיטין ס). לא היה פרה רוצה לצאת. העצה היעוצה "תפתח", תשלחו מעליה, מלשון (ישעיהו יד יז) "אסירי לא פתח", "את שתי האבנים בני שתי עצות האבנים הוא יצר הרע, יתפך אותם "על שמות בני ישראל", שאתם בני יעקב אבינו, ותהיו אוהזים מעשי אבותיכם באפן שתשמעו עצת יצר הרע בכליות ובתורתנו, רק שיהיו "מוסבות" - הפוכות, לו יחליפנו וכו' ימיר אותו, ואז יהיו גם השני מדות חשובות "משבצות זהב תעשה אותם".

**"והיה על אהרן קולו בבואו אל הקדש לפני ה' ובצאתו ולא ימות. ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חתם קדש לה'".** (כח לה-לו)  
הנה מה חובתו של התלמיד חכם להודיע לעם את חקי האלקים ואת תורותיו, וחובת עם הקהל לשמע, ואזניהם תהינה קשובות אל דברי החכם, ועל ידי זה יהיו ולא ימותו בדיקתו (ישעיהו ג א) "שמעו ותחי נפשכם". אמנם עקר השמיעה הוא על מנת לשמר ולעשות ולקיים ולא להניח הדברים אל המקום אשר היה שם, כמו שפרשו המקשרים על פסוק (תהלים לב יב) "לבו בנים שמעו לי", בואו בנים מפני לה למימר, אלא שהפניה, כי זה ידוע שבהיותם בבית המדרש און שומעת העקר הוא לכו, כשתלכו שמעו לי, והיו הדברים אשר אנכי מצוה אתכם על לבבכם גם אחר צאתכם מבית המדרש.

וכדי לקיים כל דברי החכם, יקל מעליו אם יקום קרא דקתיב (משלי ב ד) "אם תבקשנה ככסף", וכתוב (תהלים יט יא) "הנחמדים מזהב". והנה בכסף וזהב שנפשו של אדם מתאזהר להם ומחמתם, נתנו לבו ועיניו שלא יתחלף לו רע בטוב, בן שים עיניו וכל מעיניו שלא יתאנה בעצת יצר הרע שמחליף רע בטוב. ואף אם ראשיתו מצוה, כל התחלות קשות (מכילתא יתרו בחדש ב), סוף דבר יערב לו ויבסם לו, כי הבא לטהר מסייעין אותו מן השמים (יומא לח).

ואפשר זה רמז הכתוב "והיה על אהרן" - הוא התלמיד חכם העוסק ברנה של תורה, חיובא רמיא עלה "לשרת" בקדש לקדש את העם בדרשותיו ותוכחותיו, וחובת עם הקהל "ונשמע קולו בבואו אל הקדש לפני ה'" הוא בית המדרש, אך בתנאי שיהיו הדברים על לבבו "ובצאתו" - בצאתו מבית המדרש, ועל ידי זה יהיה "ולא ימות".  
**"ועשית ציץ זהב טהור"** - זהב טהור" כמטבע זהב, שיהיה טהור ולא יתחלף לו רע בטוב - בן צריך שתעשה בעניני קיום התורה ומצוות, וכל התחלות קשות, אתם פתחו פתח "ופתחת עליו פתוחי" הלב שהוא "חותר" סתום וחתום, ואחר כך יהיה "קדש לה'", שה' ישלח עזרו מקדש.

או נאמר "ועשית ציץ זהב טהור" מדבר בגדולה צדקה שמקרבת את הנאלה (בבא בתרא יא). אמנם הצדקה צריך להיות ממון של החר, דקתיב (ישעיהו סא ח) "שונא נזל בעולה".

ואפשר זה רמז הכתוב "ועשית ציץ" - הסתכלות, שיהיה "זהב" כמונה בהתר "טהור" בלי תערובת אסור, ועל ידי מומן קזה יש לאל נדף "ופתחת עליו פתוחי חותר", קץ הפלאות שהוא סתום וחתום. וזה יהיה על ידי "קדש לה'", שתעשה בו צדקה, בדיקתו (ישעיהו א כז) "ושביה בצדקה" (עי' סנהדרין צח).

**"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליה שמן זית זהב כתיב למאור להעלות נר תמיד".** (כז כ)

אפשר שבא לרמז למה שאמר רב לרב שמואל בר שילת (בבא בתרא כא). עד בר שית לא תקבל, מאן ואילך קבל וספי ליה בתורא [- עד גיל שש אל תלמד בגד אולם מגיל זה ואילך תלמודו הרבה כמו שמאבסים שור].  
וזה אמרו "ואתה תצוה את בני ישראל" לענין הבנים הקטנים, "ויקחו אליה" - וי"ו יקחו אליה, מבר שית קבל, ותחלת בניסוחו יתנהג עמו "שמן", נח בשמן עד שיקבל עליו על, ואחר כך "זית" ספי ליה בתורא מרורים בזה, ועל ידי זה "זה" יהיה זה בלי שמרים. ואל תחש לצער התינוק, כי המטה והספר ירדו פרובים מן השמים (עי' ספרי עקב מ). "ביתית למאור", כל שאתה מקתתו יותר מאיר יותר, בראמרי אינשי זהב כמות מאיר. והעקר הוא החשק שלא לאבד הזמן וקר הערה, וזה אמרו "להעלות נר תמיד", מרבה ושיבה מרבה חקמה (אבות פ"ב מ"ז).

**"והשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארנקן ותולעת שני ושש משזר".** (כח ח)

אפשר שבא לרמז למה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ה). לעולם ירדיו אדם יצר הטוב על יצר הרע וכו', כי צריכה רבה להיות צדיק בארץ אשר לפי מעשיו של אדם וזהב להיות לו קשויטם חשובים לעולם הבא.  
וזה אמרו "והשב אפדתו", חשיבות הקשויטם "אשר עליו" לעולם הבא "כמעשהו", לפי מעשיו בעולם הזה "ממנו יהיה", והתקנה לזה "זהב", יעסק בתורה הנקרא זהב, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבה טז ד) על פסוק (בראשית ב יב) "וזהב הארץ ההיא טוב", אם נצחו - מוטב, ואם לאו - "תכלת", זכר לו יום המיתה שהוא תכלית וסוף האדם. ואם פמות הפהמה היה מיתת האדם היה לו לשמח לצאת מעולם היגון, אמנם צריך שישלב שיש דין וחשבון והוא מעתה "לארנקן" אדם ותקף הדין, אשר הכל בא מספת היותו נוטה אחר עצת יצרו הרע, ועל בן צריך לבקש צדק להנצל ממנו ולדחותו מעליו, והוא על ידי התורה אשר לזה נמשלו ישראל לתולעת (תנחומא בשלח ט) דבעי חיים בלשניה [- הרוצה חיים הכל תלוי בלשון] (ערכין טו): כמו התולעת שמוציא מפיו מלבושי הקשוי, וזה אמרו "ותולעת שני" (שמות רבה מט ב). "ושש משזר", יהיה שש ומתפאר פשזכה להסיר מתוכו היצר הרע, "מש זר" - מש מלשון הסרה, כמו "לא ימיש מתוך האהל" (שמות לג יא), זה הוא יצר הרע, אל זר שהוא בתוכו של אדם, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קה): על פסוק (תהלים פא י) "לא יהיה בך אל זר", איזהו אל זר שהוא בתוכו של אדם, זה יצר הרע.

או נאמר "והשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה", שם רמז למה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קידושין מ). מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה.

**"מעשה הרש אכן פתוחי חותרם תפתח את שתי האבנים על שמות בני ישראל מוסבות משבצות זהב תעשה אותם".** (כח יא)

אפשר לרמז למה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה במדרש (הביאו החיד"א בספרו ראש דוד פ' כב), שאליהו הנביא הראה לרבי יהושע בן לוי שוק שמוכרים בו בשר נבילה וכחושא ורבים קופצים עליה, ובשוק אחר שמוכרים בשר שחוטא ושמןה רך וטוב ואין דורש ואין מבקש ואין קונה. והוא משל על עצת היצר הרע, שלענין עברה מפתה להוציא הוצאות קרובות ויערב לו ויבסם לו, והוצאה לדבר מצוה מסיתו הסת פסול עד שפמשא בךד יבד עליו. וההפך מזה מצאנו ראינו ביעקב אבינו ע"ה, אשר בעניני עולם הזה היה כילי גדול עד שחזר על פנים קטנים,

"וְאַתָּה תַצְנֶנּוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שְׂמֹן זֵית זָךְ כַּתִּית

לְמֵאֹד לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד"

כְּתִיב (ישעיה כד, טו): 'בְּאָרִים כְּבָדוּ ה', לְמַדְנוּ שָׁגַם זֶה בְּכֻלּוֹ כְּבוֹד ה', לְהַרְבּוֹת אוֹרָה לְכַבּוֹדוֹ בְּכַתִּי כְּנִסְיוֹת, וְהוּא דִגְמַת מִצְוֹת הַדְּלִקַת הַמְּנוּחָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁלֹא לְאוֹרָה הוּא צָרִיךְ (שבת כב:), מִכָּל מְקוֹם רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָף הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת (מכות כג:), וְהַדְּבָרִים עֲתִיקִים, וּבִזְנֵה בְשָׂמִים עֲלִיּוֹתָיו, עוֹשֶׂה אֲוָרִים גְּדוֹלִים. וְצָא וּלְמַד פֶּמָה חֲבִיב לְפָנָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַמְּכַבֵּד אוֹתוֹ בְּאוֹרִים, שֶׁהָרִי אָמְרוּ (מגילה יד.) עַל דְּבוּרָה הַנְּבִיאָה שֶׁנִּקְרְאָת 'אִשְׁתַּ לְּפִידוֹת' (שופטים ד, ד), עַל שֶׁהִיָּתְתָה מִתְּבוֹנָנָת וְעוֹשֶׂה פְתִילוֹת עֲבוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וּמִשֵּׁם זָכָתָה לְנִבְיאוּהָ. הִנֵּה כִּי־כֹן, מֵאַחַר שִׁבִית הַכְּנָסֶת הוּא לָנוּ לְמַקְדָּשׁ מְעֻט (מגילה כט.), כְּבוֹד אֱלֹקִים הוּא לְהַרְבּוֹת גְּרוֹת בְּבֵית הַכְּנָסֶת. וּכְבֹד נִהְיָ בְּכָל עֵרֵי יִשְׂרָאֵל לְהַדְלִיק נֵר שְׂמֹן לְפָנָיו הַיֵּכֶל הַקָּדוֹשׁ, זָכַר לְמְנוּחָה. וְלָכֵן יֵשׁ מְקוֹמוֹת שֶׁמְקַפְּדִים מֵאֵד עַל נֵר זֶה, שִׁיְהֵא דוֹלֵק תָּמִיד יוֹם וְלַיְלָה לֹא יִכָּבֵה, וְלִקְנִים קָרָא כְּדַתְיֹב (שמות כו, כ): 'לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד'.

וְנִהי שְׂאֵשׁ לֹא הִרְחִיב ה' אֶת גְּבוּלוֹ, וְיֵשׁ לוֹ נִכְסִים מְעֻטִים, כְּשֶׁבָּא לְהוֹצִיא מְעוֹת לְדַבֵּר מִצְוָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת בּוֹחֵר בְּטוֹב, בֵּין טוֹב לְמוֹטָב, וּבְמִקוֹם לְתֵן שְׂמֹן לְמֵאֹד וְגְרוֹת לְבֵית הַכְּנָסֶת, יוֹתֵר טוֹב שִׁיתֵן צְדָקָה לְעֲנִיִּים מִהַגְּנִים, אוֹ יִתֵּן גְּרוֹת לְתַלְמִידֵי חֻכְמִים שִׁיעֲסֻקוּ בַתּוֹרָה לְאוֹרָן, וְיִתֵּן שְׂמֹן וְגְרוֹת לְעֲנִיִּים מְרוֹדִים לְהַדְלִיק נֵר שֶׁבֶת וּכְדוּמָה.

וְאִם אִישׁ עָנִי הוּא חָיִי וְחַיֵּי אֲנִשְׁיִבִיתוֹ קוֹדֵמִין, וְיוֹתֵר טוֹב שִׁיְקַנֶּה שְׂמֹן וְגְרוֹת לְעֻצְמוֹ כְּדִי שִׁיְהִי לוֹ בְּהַרְוֵתָה לְהַדְלִיק נֵר שֶׁבֶת וּלְלַמֵּד לְאוֹרָה וּצְדָקָה תִּחְשַׁב לוֹ יוֹתֵר מֵאֵשׁ יִתֵּן לְבֵית־הַכְּנָסֶת. וְהַכֵּל לְפִי מָה שֶׁהוּא אָדָם, שְׂאֵם הִרְחִיב ה' גְּבוּלוֹ זֶהוּ כְּבוֹדוֹ כִּי יִרְבֶּה כְּבוֹד בֵּית־הַכְּנָסֶת וּבְאוֹרִים יִכְבֵּד ה', וּבְזֶה יִזְכֶּה לְגַר מִצְוָה וְתוֹרָה אוֹר לוֹ וּלְזִרְעוֹ. וְרֵאִיתִי אֲנִשֵּׁי מְעַשֶׂה שֶׁהִיוּ מְחַבְּבִים הַדְּלִקַת גְּרוֹת בֵּית־הַכְּנָסֶת וְלֹא הִיוּ מְנִיחִים אוֹתָהּ לְעֲשׂוֹת עֲלֵי־יָדֵי שְׂמֵשׁ הַכְּנָסֶת, אֲלֹא הֵם בְּעֻצְמָם וּבְכַבּוֹדָם מְדַלְּקִים אוֹתָם. וְשִׂמְעָתִי שִׁישׁ מְקוֹמוֹת שֶׁמוֹכְרִין הַהַדְּלָקָה, וּבְיַדָּאֵי שֶׁזֶהוּ חֲבוּב מִצְוָה וּמְנַהֵג יָפֵה הוּא. וְיָדוּעַ מֵאֲמָרָם ז"ל (ירושלמי שביעית ס"ג) שֶׁמָּה שֶׁזָּכָה שְׂאוּל לְמַלְוָכָה הִיָּה עַל זְכוּת זְקֵנוּ שֶׁהִיָּה מְדַלְּקֵי גְרוֹת בְּמִבּוֹאוֹת הָאֲפֵלִים וְעוֹשֶׂה חֶסֶד עִם הָרֵבִים, וְכֵן דְּבוּרָה זָכָתָה לְנִבְיאוּהָ עֲלֵי־יָדֵי שֶׁהִיָּתְתָה מְכַנְּנַת לְעֲשׂוֹת פְתִילוֹת עֲבוֹת לְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ (ילקוט שמעוני שופטים רמז ד). וְשִׂמְעַ חֻכָּם יוֹסֵף לָקַח וְיַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּכַחוֹ לְעֲשׂוֹת טוֹב, וְהִי יִתֵּן הַטוֹב. וּמָה טוֹב וּמָה נְעִים לְמִי שֶׁהִרְחִיב ה' אֶת גְּבוּלוֹ שִׁיְהֵא נֵר דוֹלֵק לוֹ כָּל הַלַּיְלָה שֶׁזֶה הַכְּנָה דְרָבָה לְעַמֵּד בְּהַשְׁפָּמָה, כִּי רַב גְּרוֹי הַיֵּצֵר הָרַע הוּא מְחַמֵּת עֲצָלוֹת לְהַדְלִיק הַנֵּר. הִנֵּה כִּי כֵן לְהוֹצֵאת מִצְוָה תִּחְשַׁב, וְהִי וְשֵׁלֵם לוֹ בְּהֵלוֹ, וְהִי שְׁלוֹם בְּחֵילוֹ.

הַכְּנָה לְתַפְלָה

יִרְאֶה

וְעֵינָיו הִירְאָה. הוּא מְשַׁנֵּי פָנָיו, וְהִיא בָּאָה בְּחֶשֶׁב רַב פְּחִיתוּתוֹ וְעֵצָם גְּדֻלַּת הַבוֹרָא אֲשֶׁר לְגְדֻלְתוֹ אֵין חֶקֶר, כַּנִּרְאֶה מְעַט מִסִּדְר "כְּתָר מַלְכוּת" וְסִדְר קִדְשׁוֹת שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים וּמִכַּפָּה מִקְרָאוֹת בַּתְּנַ"ךְ, כְּאֲשֶׁר יִתֵּן אֶת רוּחוֹ אֲלֵיהֶם. עַד כְּדֵי שֶׁאָמְרוּ (ספר הברית, ח"ב מאמר ד פי"ז), שֶׁבְּחֻמַּת ה' עַל בְּרוּאָיו לֹא נִתְּנָם שִׁישִׁיגוּ גְדֻלְתוֹ, שְׂאֵם הִיוּ מְשִׁיגִים אֲפֵלוֹ מָה שֶׁמְשִׁיג הַקָּטָן שֶׁבְּצַבָּא הַמְּרוֹם, לֹא הִיוּ וְכוּלָּם לְהַתְקִים. בְּהִיּוֹת הָאָדָם גְּבוּיָה חֶמֶד עֲבוּר, הִיָּה נִטְחָן וְנַעֲשֶׂה עֶפֶר וְאֶפֶר מֵרַב הַמוֹרָא וְהַפְּחָד. הִנֵּה כִּי כֵן, בְּחֶשֶׁבוֹ כִּי גְדוֹל אֲדוּנָנוּ וְרַב כַּח, וְהוּא עָנִי וְאֲבִיוֹן, כְּלִי מְלֵא בּוֹשָׁה וּכְלֻמָּה, מְלֵא עֲוֹנוֹת, בְּעִירָם וּבְחֶסֶד כָּל, עוֹמֵד לְפָנָיו וּמְדַבֵּר עִמּוֹ פָּנָיו אֵל פָּנָיו, כַּנִּרְאֶה מִנְּסַח הַבְּרָכוֹת שֶׁאֲנִיחֵנוּ אוֹמְרִים: בְּרוּךְ אַתָּה, הַרְדָּה יִלְבַּשׁ וְיִאֲחַזְמוּ רַעַד, שֶׁן חֵס וְשֵׁלוֹם הַדּוֹרוֹן שֶׁהוּא מְקַרֵּיב לֹא לְרִצּוֹן יְהִיָּה. כִּי הַמְּקַרֵּיב דּוֹרוֹן לְמַלְכָּה גְּדוֹל, צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה נְקִי וְבַר, שֶׁלֵּם בְּכָל מִינֵי שְׁלָמוֹת, לֹא יִמְצֵא מוֹם לֹא בְּמַקְרֵיב הַדּוֹרוֹן וְלֹא בְּדּוֹרוֹן עֻצְמוֹ. וְהָאָדָם יָדַע שֶׁפְּלוֹתוֹ וְדָלוּתוֹ וּמְעוֹט עֲרֻכּוֹ וְקִצְרַת הַשְּׂתָנּוֹ, וּבְכֵן יִירָא וְיִפְחָד, אִיךָ נִבְזָה וְחָדַל אִישִׁים יוֹדָה לְחֵי הַעוֹלָמִים אֲשֶׁר כָּל צַבָּא הַמְּרוֹם עוֹנִים בְּאִימָה וּבִירְאָה וּבְקוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל, אִם לֹא מֵרַב רַחֲמֵיו וְחֶסְדּוֹ וְחֶמְלָתוֹ. וּבְכֵן, יִשְׁתַּדַּל לְעֲשׂוֹת אֶת אֲשֶׁר בְּכַחוֹ לְעֲשׂוֹת, וּמֵתוּךְ כֶּף יִכְנַס בְּשַׁעַר הָאֵהָבָה.

אֲהַבָה

כִּי טַבַּע הוּא בְּאֵנוֹשׁ לְאַהֵב אֶת חֲבֵרוֹ. לְפִי רַב הָאֵהָבָה שְׂרוּאָה מְמַנּוֹ, לְפִי מָה שֶׁמִּיֻּטֵּיב עִמּוֹ, כֶּף יִרְבֶּה אֲהַבְתּוֹ לוֹ. וְאֵין אֲהַבָה בְּעוֹלָם בְּאֵהָבַת הַבוֹרָא אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר בְּחַר בָּנוּ מִכָּל עַם, וְגוֹמֵל לְחַיִּיבִים טוֹבוֹת וּגְמָלָנוּ כָּל טוֹב. וְהַטּוֹבָה הַיּוֹתֵר גְּדוֹלָה, שֶׁרָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָף הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וְקִדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְרָצָה בָּנוּ. כְּאֵב אֶת כֵּן יִרְצָה. וְחֶשֶׁק בָּנוּ בְּאֵהָבָה עֲזָה, עַד מְקוֹם שֶׁאֵין יָד שֶׁכְּלָנוּ מַגְעֵת, וְעוֹשֶׂה נְפִלְאוֹת גְּדוֹלוֹת עִמָּנוּ, עַד כְּדֵי שֶׁאֵין אֲנִיחֵנוּ מְפִירִים הַטּוֹבוֹת הַגְּדוֹלוֹת. הִנֵּה כִּי כֵן, גַּם אֲנִיחֵנוּ חֲבִיבִים לְאַהֵב אֶת בּוֹרְאָנוּ אֲהַבָה עֲזָה, וּמֵתוּךְ כֶּף יִתְעוֹרֵר בְּשִׂמְחָה מֵרַב כָּל.

לְעִילוֹי נִשְׁמַת

הַאי גְּבֵרָא רַבָּה

אֲשֶׁר מִסַּר נַפְשׁוֹ עַל חִינוּךְ יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל

וְהַעֲמִיד תַּלְמִידִים רַבִּים

הַרְבֵּי רַבֵּי יִצְחָק בֶּן שׁוּלְמִית חַיָּה מְזַרְחֵי זַצ"ל

כ"ח אָדָר תַּשְׁע"ה



אוֹרוֹת אֵלִים

סִפְרוֹ שֶׁל רַבֵּינוּ אֲלֵיעָזָר פֶּאֶפּוֹ זִיע"א  
בְּהוֹצָאָה מִפּוֹאֶרֶת עִם צִיּוּנִים  
מְקוֹרוֹת וְהוֹסְפוֹת רַבוֹת.

לְהַשִּׁיג בַּחֲנוּיּוֹת הַסִּפְרִים  
וּבִפְלֶאֶפּוֹן 052-7674242

